

BORIS KESTER

ZWERFHART

**NIEUWE VERHALEN VAN MIJN REIZEN NAAR
ALLE LANDEN VAN DE WERELD**

[TRAVELADVENTURES.ORG](https://traveladventures.org)

www.traveladventures.org
www.boriskester.com

© Boris Kester, 2025
Omslag: Age of Leo Design
Druk: BoekenGilde

ISBN 978 94649 1908 0
NUR 508

“Vertel me, en vertel me de waarheid. Waar ben je geweest, en in welke landen heb je gereisd? Vertel ons over de volkeren zelf, en over hun steden-wie waren vijandig, wreed en onbeschaafd, en wie waren daarentegen gastvrij en menselijk?”

– Homerus, *Odysseus*

*“Waarom moeten we naar ons hart luisteren?” vroeg de jongen.
“Omdat je je schat zult vinden waar je hart is.”*

– Paulo Coelho, *De Alchemist*

“Waar je ook heen gaat, ga met heel je hart.”

– Confucius

Inhoud

Inleiding 9

Proloog 11

1. De sirenen van de reiziger – *Marokko* 13
2. Begrafenis tussen de berkenbomen – *Zweden/Finland* 29
3. Onder de olijfbomen 1: Hati – *Denemarken/Spanje* 47
  4. Omotenashi – *Japan* 63
  5. Onder de olijfbomen 2: Sunny – *Spanje* 73
  6. Tegen de muur – *Irak* 93
  7. Onder de olijfbomen 3: De Ladies – *Spanje* 115
  8. Trots en vooroordeel: voorbij het hek – *Haiti* 131
  9. Onder de olijfbomen 4: Farah en Luigi – *Spanje* 157
    10. Rust – *Saoedi-Arabië/Bahrain* 169
    11. Staying Alive – *Panama/Nicaragua* 193
  12. Maanbergen – *Democratische Republiek Congo* 213
    13. Vijftig – *Oekraïne* 239

Inleiding

Als 23-jarige zegde ik een veelbelovende IT-baan op. Mijn collega's vroegen naar mijn nieuwe functie en vooral het bijbehorende salaris. Maar mijn ontslag kwam juist voort uit een dieper besef: het stramien van een kantoorleven zou me uiteindelijk niet gelukkig maken. Ik verlangde naar vrijheid en wilde de wereld ontdekken.

Ik ging steeds meer en steeds verder reizen, ik ging studeren, en vervolgens werken bij een luchtvaartmaatschappij. Elke reis en elk avontuur voedde mijn verlangen naar meer. Uiteindelijk leidde die onverzadigbare honger me naar alle landen van de wereld.

Onderweg ontdekte ik waar reizen werkelijk om draait. Om mensen die je verrassen en ontroeren door hun onverwachte gastvrijheid. Om vooroordelen die verdwijnen als je de moeite neemt verder te kijken. Om het vinden van menselijkheid, zelfs – of misschien juist – op plekken waar je die niet zou verwachten. Om grenzen te verleggen in jezelf. Om te leren vertrouwen op je intuïtie, ook als die je naar plaatsen leidt die anderen links laten liggen.

Te vaak zie ik mensen hun leven inrichten volgens maatschappelijke verwachtingen, veronderstelde normen van hun omgeving, of zelfopgelegde beperkingen. We schuiven onze passies en

Inleiding

dromen terzijde, nemen beslissingen uit vrees of gemakzucht, en sluiten zo bij voorbaat veel moois uit. We luisteren te weinig naar ons hart. Waarom? Uit angst te falen in wat we werkelijk willen? Uit bangheid om onze dromen werkelijkheid te laten worden?

Na mijn beslissing om uit mijn beloftevolle carrière te stappen leerde ik steeds scherper naar mijn intuïtie te luisteren. Daardoor nam ik vanzelf ook steeds meer risico's. Elke keer weer nam mijn vertrouwen in een goede afloop toe, en durfde ik weer een stap verder te gaan. Mijn hart bleek een uitstekende gids. Zeker niet alleen voor reizen, maar voor het leven in het algemeen. Het sterkte mijn vastberadenheid, het leerde me dingen in perspectief te zien en om niet bang te zijn. Reizen is als het leven in het klein.

Ik nodig je uit om samen met mij in *Zwerfhart* allerlei avonturen te beleven. Van mijn allereerste reis naar Marokko als onbesuisde jongere die zijn weg nog moest vinden, tot een aangrijpende inkijk in de realiteit van de verwoestende oorlog in Oekraïne. Onderwijl klopte ik op de deur van een onbekende in Japan die me onderdompelde in onverwachte gastvrijheid. Ik reisde door het straatarme Haïti, klom naar de bergen van de maan in de DRC, beleefde hachelijke momenten in Irak en maakte nog vele andere avonturen mee. Daartussendoor ontplooit zich het verhaal over de zoektocht naar een verloren liefde om haar mijn eerste boek *De Lange Weg naar Cullaville* te brengen.

Ik hoop je met *Zwerfhart* te inspireren om ook jouw hart te volgen, zelfs als de weg onzeker is. Want het leven is vaak net zo verrassend als je het zelf durft te maken.

Leiden, januari 2025

Proloog

Over een paar kilometer moet ik er zijn. Het besef dringt zich steeds sterker aan me op: dit wordt misschien wel het spannendste van al mijn avonturen. Golven van onbeteugelde nieuwsgierigheid en knagende twijfel kolken als een wilde cocktail door mijn lijf. Toch voel ik dieper vanbinnen ook een rustgevende zekerheid. De overtuiging dat ik niet anders kan dan wat ik op het punt sta te gaan doen, simpelweg omdat het recht uit mijn hart komt.

Ik ben onderweg om Nana een exemplaar van mijn boek *De Lange Weg naar Cullaville* te brengen. Ze speelt een bepalende rol in het eerste hoofdstuk – zonder haar was het boek er waarschijnlijk nooit geweest. Na het dramatische einde van onze onstuimige relatie, meer dan dertien jaar geleden, hebben we elkaar nooit meer gezien of gesproken.

Nana weet niet dat ik eraan kom, zoals ik niet weet of ze thuis zal zijn. Ik heb geen idee hoe ze zal reageren als ze me ziet – als ik haar al kan vinden, want ik weet slechts bij benadering waar ze woont.

1.

De sirenen van de reiziger

Spanje/Portugal/Marokko – 1985

Avontuur was als een onzichtbare sirene die me onweerstaanbaar toezong over een belofte van spanning en verlangen naar het onbekende. Ze verleidde me met een lied dat tegelijk betoverend en bedrieglijk was. Odysseus liet zich aan de mast van zijn boot vastbinden om de lokroep van de halfgodinnen te weerstaan, maar ik moest nog leren laveren tussen verlokking en gevaar. Want wat is avontuur anders dan een sprong in het diepe, zonder te weten wat er onder de oppervlakte schuilgaat?

Meeslepende verhalen van vermetele helden – Odysseus voorop, maar onder andere ook Marco Polo en Willem Barentsz – die het onvoorstelbare waagden, lieten mijn hart op hol slaan. Mijn honger naar avontuur wakkerde verder aan door de reizen die ik met mijn ouders en mijn zus maakte. Het stond bij voorbaat vast: zodra ik volwassen werd, wilde ik ook gaan zwerven. Toen het eenmaal zover was, besloot ik naar het verre zuidpuntje van het Interrail netwerk te gaan. Mijn allereerste solo-reis. Het begin ook van de lange opleiding tot reiziger: ik stond op het punt om mijn eerste lessen te leren.

Terwijl de wielen van de trein samen met de rails hun betoverende concert van staal op staal beginnen en het ritme gestaag opvoeren, ontbrandt onverwachts een hevige strijd in mijn bin-

nenste. Heimwee en twijfel vechten om voorrang met een vurige hunkering naar het onbekende. De overrompelende vrijheid die ik proef boezemt een verlammende angst in: ik ben volledig op mezelf aangewezen en heb mijn eigen lot in handen. Dat lijkt opeens doodeng: ik voel een sterke drang om terug te keren op mijn schreden. Toch verbijt ik mijn tranen en zet door, en dat zal uiteindelijk een van de bepalende momenten van mijn leven blijken te zijn. Hoe kan ik bevroeden dat de lokroep van het ongewisse de drijvende kracht achter mijn leven zal worden en me uiteindelijk naar alle landen van de wereld zal voeren? Gaandeweg zal ik ontdekken dat het volgen van mijn hart niet beangstigend, maar juist bevrijdend is.

Onderweg naar Parijs komt stukje bij beetje het verlangen terug om te ontdekken. Want onder de heimwee, onder de eenzaamheid en onder de onzekerheid, branden een diepe hunkering en een eindeloze nieuwsgierigheid. Nieuwsgierigheid naar nieuwe plekken. Naar het geluid van onbekende talen. Naar exotische mensen. Naar eten dat ik nog nooit proefde. Naar vergezichten die ik nimmer eerder zag. Nieuwsgierigheid naar steden waar ik nooit eerder voetstappen achterliet.

Dus neem ik vanaf Gare du Nord de metro die me ruim op tijd naar het station van Montparnasse brengt voor de trein naar Bordeaux. Daar stap ik over op de trein naar Irún, net over de grens in het noorden van Spanje. Twee jaar eerder was ik met de fiets vanuit Andorra een klein stukje door Spanje gereden, maar verder ben ik er nog nooit geweest. Als ik Frankrijk verlaat, zal ik het bekende definitief achter me laten. Dan zal het echte avontuur beginnen. Dan wil ik me laten verrassen door een land waarvan ik eigenlijk geen idee heb, anders dan de clichés van strandvakanties, flamenco en paella.

Die avond slaap ik zo goed en zo kwaad als het kan in een treinstoel. Als ik de volgende ochtend slaapdronken het station

van Irún uitloop, ga ik met mijn rugzak naar het strand. Ik vlei me ver van de branding neer, leg mijn hoofd op mijn bagage en val in een diepe slaap. De koude zee maakt me een paar uur later wakker als ze mijn voeten kietelt. Ik had er geen rekening mee gehouden dat het verschil tussen eb en vloed hier enorm is. Dus sjok ik nog even slaapdronken door het stadje en zorg ervoor op tijd op het station te zijn voor de trein die me nog verder naar het zuiden zal brengen.

Ik deel de coupé met Paulo en zijn vriendin, twee Portugezen van mijn leeftijd. We raken als vanzelf aan de praat. Zo gaat dat dus. Je ziet elkaar, begrijpt dat je allebei zin hebt in gezelschap, en raakt in gesprek. Er is altijd genoeg om het over te hebben. Wat studeer je? Waar woon je? Heb je broers of zussen? Wat wil je in de toekomst doen? Als het licht in de coupé uitgaat, duurt het niet lang voor ik in slaap val. Ondertussen sleurt de trein me door de duisternis naar een land waar ik nooit eerder was en waarvan ik nauwelijks weet wat ik me erbij voor moet stellen.

De volgende ochtend komen we in Lissabon aan. Paulo heeft me uitgenodigd bij hem langs te komen. We praten verder en ik blijf een nacht logeren voor ik afscheid neem. Ik wil de stad verkennen.

Kris-kras loop ik door de met zwart-wit mozaïeken ingelegde straten en steegjes. Heuvel op heuvel af, naar het Castelo São Jorge waarvandaan je de hele stad kan overzien. Een ritje met een oude tram die zich piepend en krakend de steile straatjes op werkt, de kathedraal, en de pleinen met fonteinen. Aan de kade zitten om de Taag voorbij te zien stromen op het laatste stukje richting Atlantische Oceaan. Want daar heb ik nooit bij stilgestaan: Portugal is geen mediterraan land, het is gericht op het westen, op die eindeloze oceaan die tot ver voorbij de horizon reikt. Geen wonder dat dit land zoveel ontdekkingsreizigers voortbracht.

Ik neem het treintje naar Cascais en zwerf door het stadje aan de westkust van Portugal. Op de terugweg stap ik een paar haltes eerder uit en loop naar het Monument voor de Ontdekkingen. Het is gebouwd uit steen in de vorm van een caravela, waar de beroemde Portugese scheepsvaarders de wereld mee veroverden. Hoog op de plecht staat een standbeeld van Hendrik de Zeevaarder, en achter hem beroemde ontdekkingsreizigers, kunstenaars, cartografen en andere prominenten uit de ontdekkings tijd zoals Vasco da Gama, Ferdinand Magellaan en Bartolomeu Dias.

Ik probeer me met alle macht voor te stellen hoe zij de vertrouwde kust achter zich lieten op reizen waarvan zij geen flauw idee hadden waar die hen zouden brengen, hoe die verre landen eruit zouden zien, en of ze ooit terug zouden komen. Hun wereldkaarten, hoe prachtig ook, bevatten nog grote witte vlekken. Hoe moesten zij vooraf weten wie ze konden vertrouwen in die onbekende havens? Wie waarschuwde hen voor de gevaren onderweg? Ik besef al snel dat ik nooit hun onbevangeheid zal hebben en nooit met de lege lei zal kunnen vertrekken die zij wel hadden. Maar misschien deel ik wel iets anders met hen: die mengeling van argwaan en vertrouwen waarmee je het onbekende tegemoet treedt. Want ook zij hebben moeten leren wanneer ze hun intuïtie konden volgen en wanneer ze hun achterdocht konden laten varen.

Op het plein voor het enorme monument ligt een straatmozaïek met windroos en wereldkaart waarop de Portugese ontdekkingsreizen zijn afgebeeld. Nu klopt mijn zwerfhart harder dan ooit tevoren en slaat mijn fantasie op hol. Die wereld, waar ik hier met alle gemak overheen kan lopen, wil ik ook veroveren. Maar met geen mogelijkheid kan ik me voorstellen dat dit de eerste van vele, vele reizen zal zijn, die me uiteindelijk naar alle uithoeken van de wereld zullen voeren.

Hoezeer Lissabon me ook bekoort, de drang om verder te reizen en nog veel meer te ontdekken is sterker. De volgende ochtend neem ik een pontje naar de overkant van de Taag en de trein naar Vila Real de Santo António, een grensdorp ver in het zuiden van Portugal waar ik 's avonds aankom. Na de Guadiana rivier te zijn overgestoken kom ik in Ayamonte aan en ben ik terug in Spanje.

Er zijn veel jongeren uit allerlei landen en ik raak aan de praat met Steve, een Canadees. Ook al is het inmiddels over half elf, we zien overal restaurants en bars met veel leven en genieten van de tapas. Vervolgens gaan we uit en ontmoeten al snel twee Spaanse meiden die ons uitnodigen voor de disco. Carmen lijkt me wel leuk te vinden, maar uiteindelijk gaan Steve en ik braaf terug naar het station waar we hebben besloten te slapen omdat we de hotelletjes te duur vinden. We zijn niet de enigen: we voegen ons bij een legertje jongelingen en slapen op het perron van het stationnetje van het grensstadje.

Al snel hoor ik ratten dichtbij over het perron rennen. Als ik eindelijk in slaap val, word ik na een uur alweer wakker. Iets heeft me gewekt, een gevoel, een instinct? Dan zie ik een schim langs de slapende backpackers schuifelen. Zonder een kik te geven volgen mijn ogen de gedaante. Maar als hij bukt en zijn armen zich uitstrekken naar de bagage van Steve, houd ik het niet langer. Ik schreeuw: 'Wat doe je daar?', gewoon, in het Nederlands. In een flits schiet de schim weg en lost op in de duisternis.

We zijn vroeg wakker. Als ik over de dief vertel, controleert Steve meteen zijn bagage. Alles zit er nog in. Zoals afgesproken komen de Spaanse jongedames van de vorige nacht naar ons toe. Carmen neemt me mee naar het strand en stelt me voor aan haar ouders. Ze praat met haar vader in dat prachtige Spaans waar ik spontaan verliefd op word. Hij bekijkt me met een koude blik die dwars door me heen lijkt te gaan. Voor het eerst deze reis voel ik hoe belangrijk het is om signalen van anderen te kunnen lezen. Later legt ze me in haar gebrekkige Engels uit dat

ze hem gevraagd heeft of ze met mij mee mag naar een hotel. Hij heeft “nee” gezegd, maar dat had ik allang gezien. Nog voor ik afscheid van haar neem en verder reis, beloof ik mezelf om de liefde voor het Spaans te koesteren en de taal te leren.

Het is tijd om verder te reizen en ik reis weer door de nacht, stap over in Sevilla en Córdoba op weg naar Algeciras. Ik wil een kaartje voor de boot naar Marokko kopen, maar blijkt een visum nodig te hebben. Gelukkig krijg ik het visum meteen mee bij het consulaat: een groot stempel met vijf zegels eroverheen. Een paar uur later zit ik al op de boot voor een tocht van drie uur naar de overkant. Langs de rots van Gibraltar verder naar het zuiden. Naar Afrika.

Onderweg raak ik aan de praat met jonge reizigers uit de Verenigde Staten, Duitsland en Denemarken. We zijn allemaal opgewonden: we staan op het punt Europa achter ons te laten en een ander werelddeel te betreden. Als enige van dit gezelschap ben ik al in Afrika geweest en ik vertel ze over mijn reizen naar Libië, Zambia en Egypte. Met elke blik van bewondering voel ik mezelf groeien. Met elk verhaal kruip ik dieper in de rol van expert die het allemaal al heeft gezien en meegemaakt. Die hen kan waarschuwen voor oplichters en bedriegers. Maar zit deze jongeling wel echt goed vastgesnoerd aan zijn mast, of wordt de roep van de sirenen hem te machtig?

Meteen nadat we de loopplank af zijn en Tanger inlopen, worden we belaagd door een horde jonge Marokkanen. Ze zeggen hun Engels te willen oefenen. Ja, ja, natuurlijk. Leuk verhaal. Gewoon negeren en doorlopen is het devies. Al snel zie ik de anderen gewillig meelopen met een van de jongens. Tja, ik had ze nog zo gewaarschuwd: laat je niet inpalmen als je wordt benaderd. Bedank vriendelijk en loop door.

Ik trap hier natuurlijk niet in en marcheer in stevige pas richting boulevard, richting stad. Achter mij aan een sliert jongens

die niet opgeven en die niet zonder lege handen terug naar huis willen. Hoe hard ik ook loop met mijn bescheiden bagage, ze houden me makkelijk bij. Ze blijven maar aan me trekken, houden pleidooien dat ik hun enige kans ben hun Engels te verbeteren, dat ik ze toch niet in de steek kan laten, dat ik ze toch geen conversatie lessen in een andere taal kan onthouden, dat dit de laatste boot van de dag was en dat ik hun laatste kans ben.

Intussen brandt de zon meedogenloos op mijn hoofd. Ik loop nu dan wel stoer door, met mijn blik op Tanger gericht en in volledige ontkenning van het bestaan van de jongens, toch begint het nu te knagen. Waar moet ik eigenlijk heen? Ik heb geen gids, geen plattegrond, geen idee hoe de stad eruit ziet, waar het centrum is, waar ik zal gaan overnachten. Ja beste jongere lezers, dit verhaal speelt in tijden ver vóór de mobiele telefoon en Internet en alle andere hulpmiddelen die reizen tegenwoordig zo makkelijk maken.

Van die coole, alleswetende en doorgewinterde reiziger van een uur eerder is nu weinig meer over. De niet aflatende stroom smekende woorden, het plukken aan mijn shirt: hoe hard ik ze ook probeer te negeren, de jongens gaan niet weg. Ze zijn vastbesloten deze laatste prooi niet los te laten.

En dan geef ik mijn verzet op. Natuurlijk zijn we allemaal jongeren die nieuwsgierig zijn naar elkaars levens. Natuurlijk kunnen zij me de stad laten zien. Natuurlijk zullen ze me helpen een goedkoop hotelletje te vinden en zijn zij de ideale ingang om aan het lokale leven te snuffelen. Ik hoef alleen maar met ze te praten. Dat heb ik toch wel over voor mijn Marokkaanse broeders? Een iel stemmetje binnenin stribbelt nog tegen. Waarom willen ze mij zo graag helpen? Zit hier wat achter? Maar de zon brand ongenadig op mijn hoofd, en ik snak gewoon naar rust. Dus neger ik die vragen, wend ik me tot één van hen en zeg dat ik wel met hem op stap wil.

Hij stelt zich voor als Moses en zijn mondhoeken plooiën, maar ik kan niet goed zien wat die plooi mij vertelt. Zijn ogen knijpen zich samen terwijl hij aanbiedt mijn rugzak te dragen. Ik sla het aanbod af met een glimlach en een gebaar van mijn hand. Ik moet zeggen, hij spreekt best goed Engels. Hij zal wel vaker met buitenlanders oefenen. Trots vertel ik dat ik ook Frans spreek. Hij lacht even en gaat in het Engels verder. Hij vertelt dat hij medicijnen studeert en dat hij hoopt later meer kans te maken in het buitenland te kunnen werken als zijn Engels goed genoeg is. De andere jongens zien dat ze deze keer naast het net hebben gevestigd en druipen af. Morgen zullen er weer andere schepen aanmeren met nieuwe kansen aan boord.

We lopen de oude stad in. Mijn nieuwe vriend brengt me onder in een eenvoudig kamertje in een pension met bladderende muren en een gebroken spiegel. Ik heb zowaar een minuscuul balkon waarvandaan ik het kronkelige steegje onder mij al snel om een bocht zie verdwijnen.

Die middag zitten we ergens op een terrasje en drinken we muntthee. We kijken naar de passanten en babbelen over van alles en nog wat. Binnen tien minuten komt er een andere jongen bij ons zitten. Moses stelt hem voor als zijn beste vriend, Ahmed. Met een brede grijns zegt hij tegen hem dat ik uit Nederland kom, waarbij hij een snelle knipoog geeft.

Ahmed is ook al een spraakzame gast die me de oren van mijn hoofd vraagt. In het Engels, want ook hij wil die taal oefenen. Ach, waarom had ik toch zoveel achterdocht eerder die middag op de pier van de haven van Tangerang? Het zijn gewoon goede gasten. Ambitieuze bovendien, en slim om samen met buitenlandse leeftijdgenoten hun Engels te oefenen voor een betere toekomst. Stom dat ik zo argwanend was toen ze me aanspraken in de haven.

Als Moses mijn walkman ziet, vraagt hij welke muziek ik bij me heb. In een flits zie ik iets nieuws in zijn gezicht, een gretig-

heid die me even doet aarzelen. Een stemmetje vanbinnen probeert iets te zeggen, maar het is te zacht. Van de tien cassettes die ik mee heb genomen, laat ik er vijf zien. Hij vraagt of hij er een paar mag lenen. Ahmed schuift wat dichterbij en wisselt een snelle blik met Moses. ‘Ja, dan kunnen we ze beluisteren als we straks thuis zijn,’ zegt Moses op een toon die net iets te casual klinkt. Uiteindelijk kiest hij voor bandjes met Roxy Music, Dire Straits, OMD en Police. Hij stopt ze zorgvuldig in zijn tas.

De volgende dag laten ze me de zoek zien. Een eindeloze opeenvolging van kleine winkeltjes waar je zo’n beetje alles kan kopen wat je kan bedenken: van koperen koffiekannen tot lampen van gekleurd glas, van kruiden tot tapijten. Het doet me denken aan soeks die ik in Caïro en Damascus zag, een ogenschijnlijk ongeorganiseerde bende met een ontegenzeggelijke exotische aantrekkingskracht. Zeker ook omdat je altijd het idee hebt dat het er een paar honderd jaar eerder niet heel veel anders uit moet hebben gezien. Ik kom oren en ogen tekort om alle kleuren en voorwerpen, geuren en geluiden in me op te nemen. Ik voel me nu ver verwijderd van Europa.

We drinken opnieuw thee uit kleine glaasjes gevuld met flinke stukken munt. Ze vertellen over hun leven, over hun plannen voor de toekomst. Ook al zijn het leeftijdgenoten, ik besef dat onze levens en vooruitzichten heel verschillend zijn. Maar dat is toch juist een van de dingen die reizen zo mooi maakt, zien hoe andere mensen leven, horen wat ze bezig houdt, hoe ze hun dagen vullen en wat voor dromen ze hebben?

Moses plukt uit zijn broekzak een pakje sigaretten en haalt uit een plooi in zijn kleding een zakje met hasj. Hij maakt twee sigaretten open, mengt het spul met de tabak en plakt de sigaretten weer dicht. Ik sla zijn aanbod op een sigaret af en vertel dat ik nog nooit heb gerookt. Dat vinden ze heel raar. Ik had er niet zo op gelet, maar realiseer me nu dat vrijwel iedereen hier rookt.

Ook al had ik begrepen dat het verboden was, ruik ik overal de geur van cannabis.

Die avond komt Moses terug met wat hij een verrassing noemt. Er danst iets triomfantelijks in zijn ogen als hij vertelt over een religieus feest in het dorp van zijn ouders. Hij zegt dat hij contact heeft gehad met de familie en die heeft me uitgenodigd om erbij te zijn. Ahmed knikt enthousiast. ‘Zoiets maak je echt nooit meer mee,’ zegt hij, terwijl zijn ogen mij geen moment loslaten.

Het klinkt als een unieke kans om een traditionele viering mee te maken die eigenlijk niet voor buitenstaanders is. Maar waarom zouden ze een vreemdeling uitnodigen voor zo’n intiem moment? Het ongemakkelijke stemmetje in mijn hoofd ontwaakt. Ik duw het weg. Ik prijs mezelf gelukkig en ben nu nog blijer dan eerst dat ik Moses uiteindelijk toch vertrouwde. Dit is het avontuur waar ik naar op zoek was. Binnen een week nadat ik thuis ben vertrokken ga ik al iets unieks meemaken.

‘Maar,’ voegt Moses er haastig aan toe, ‘het is wel beter als je je bagage alvast bij ons achterlaat. Dan hoeven we morgenochtend niet eerst naar je hotel.’ Hij wisselt een snelle blik met Ahmed. ‘Het is een lange reis, we moeten vroeg weg.’

We halen mijn bagage op in mijn hotelletje en stappen in een taxi. Moses blijkt in een verre buitenwijk van Tangerang te wonen. Nadat we mijn rugzak hebben achtergelaten, gaan we meteen terug naar het centrum om verder door de stad te slenteren. We eindigen op een terrasje waar we weer thee drinken.

Dan kijkt Moses recht in mijn gezicht. Ik herken hem bijna niet terug. Zijn ogen zijn nu ondoorgrondelijk zwart. Koud. De joviale gids van de afgelopen dagen verdwijnt als sneeuw voor de zon.

‘Zeg, hoeveel kilo wil je eigenlijk hebben?’ Zijn stem klinkt hard.